

29:7

Fråga om skadestånd åt fastighetsägare på grund av att elakartad lukt trängde in från allmän avloppsanläggning in i bostadshus.

S. H. äger en fastighet i Vansbro kommun. Fastigheten ligger inom verksamhetsområdet för kommunens allmänna va-anläggning och är ansluten till denna.

S.H. har yrkat att kommunen förpliktas att till henne utge skadestånd med 10 200 kronor jämte ränta.

Som grund för sin talan åberopade hon att från kommunens va-ledningar under tiden november 1986 – oktober 1987 illaluktande svavelväte från kommunens avloppsledning trängde in i hennes lägenhet på fastigheten, vilket medförde skada som beräknats till yrkat belopp. Ersättningen avser ökade hyreskostnader under nämnda tolv månader med 8 400 kronor till följd av att hon under denna tid varit tvungen att bo i Falun samt resekostnader med 1 800 kronor för resor mellan Falun och Vansbro för vädring och annan tillsyn av lägenheten.

Kommunen bestred yrkandet.

Som grund för bestridandet anförde kommunen att även om viss svavellukt kan ha förekommit var denna inte värre än vad man möter i vissa fastigheter och sålunda inte av sådan omfattning att den kan grunda någon skadeståndsskyldighet för kommunen.

S.H. utvecklade sin talan och anförde: På fastigheten finns ett tvåfamiljshus som hon äger tillsammans med sin bror. Hennes brors lägenhet har under den aktuella tiden varit uthyrd medan hon själv bodde i den andra lägenheten fram till dess luktproblemen började. Dessa problem var emellertid så allvarliga att hon var tvungen att flytta från lägenheten; bl.a. fick hon andnöd och yrsel som tvingade henne att uppsöka läkare. Värst var det på nätterna. Hon skaffade sig därför en lägenhet i Falun som kostade 700 kronor i månaden. Hon var dock tvungen att regelbundet åka till lägenheten i Vansbro för att vädra och utöva annan tillsyn. Problemen upphörde i oktober 1987, varför hon kunde flytta tillbaka och sedan dess har ingen lukt känts i lägenheten. Det finns flera personer som har känt lukten; bl.a. har kommunalingenjören J.N. med fru vid besök i lägenheten intygat att det luktat illa. Sammanfattningsvis anför S.H. att de kostnader hon ådragit sig varit nödvändiga därför att det luktat så illa i lägenheten. Hon anmärker även att kommunen i ett tidigare mål mellan parterna – se Va-nämndens mål Va 45/86 – efter förlikning utbetalat visst belopp avseende tiden före den som nu är aktuell i

målet. Detta måste innebära att kommunen anser sig ersättningsskyldig för det obehag hon utsatts för.

Kommunen anförde: Besvärande svavellukt har någon enstaka gång rapporterats från fastighetsägare i närheten. S.H. har rapporterat om mer eller mindre kontinuerliga luktproblem. De problem som förekommit har efter kontroll av kommunens personal inte visat sig vara värre än att de enligt kommunens bedömning fått tålas. Den aktuella ledningssträckan har nu på grund av att ledningens fall bedömts otillräcklig bytts ut, varvid bl.a. S.H:s fastighet anslutits till en LPS-enhet varifrån spillvattnet via en tryckledning trycks till en pumpstation. – Kommunen bestrider att utbetalningen till S.H. efter uppgörelsen i det tidigare målet orsakades av att kommunen ansåg sig skadeståndsskyldig. Uppgårelsen var i stället en följd av att kommunen ville undvika ytterligare en process i målet. Sammanfattningsvis anser kommunen att S.H. inte visat att luktproblemen varit av sådan omfattning att skadeståndsskyldighet för kommunen föreligger. S.H. borde under alla förhållanden ha gett kommunen tillfälle att ställa en annan lägenhet till förfogande. Det skulle ha besparat henne resekostnaderna. Kommunen har tillgång till tomma lägenheter som kunde ha erbjudits henne.

Va-nämnden yttrade:

S.H. har företett ett intyg den 8 juni 1988 från hälsovårdsinspektören H.S. samt kopia av en skrivelse den 21 oktober 1986 från en tjänsteman vid kommunens tekniska avdelning till kommunstyrelsens arbetsutskott.

Enligt intyget har lukt av svavelväte i högre halter – över 10 ppm (parts per million) – tidvis förekommit i fastigheten. Vidare sägs att H.S. ett flertal gånger kallats till S.H:s fastighet när problemen förekommit.

I skrivelse från tekniska avdelningen sägs bl.a. att det vid ett besök i fastigheten den 18 oktober 1986 kunde konstateras en tydlig lukt av svavelväte i nedre hallen och att det är helt klart att det tidvis föreligger problem med svavelvätelukt i fastigheten.

Kommunen har invänt bl.a. att H.S:s påstående borde ha dokumenterats med provtagningsprotokoll och att "över 10 ppm" är en alltför vag uppgift.

Det är i och för sig ostridigt att den lukt av svavelväte som förekommit i fastigheten härrör från kommunens anläggning. Kommunen har vidtagit åtgärder som medfört att problemen nu inte längre finns.

Huvudmannen för den allmänna va-anläggningen har strikt ansvar för att anläggningen sköts så att skada inte uppkommer för fastighetsägaren. I den mån skada uppkommer skall denna enligt 28 § va-lagen ersättas av huvudmannen, i detta fall kommunen. Det åligger å andra sidan den skadelidande att styrka storleken av sin skada.

Mot bakgrunden av vad nu sagts finner Va-nämnden omständigheterna i målet visa – Va-nämnden beaktar här intyget av H.S. och skrivelsen från tekniska avdelningen – att S.H. haft skäl att på grund av besvärande lukt av svavelväte i fastigheten för en tid bo på annat håll. S.H. har dock mot kommunens bestridande inte styrkt att hon lidit skada i den utsträckning hon gjort gällande. Beloppet skall därför jämkas till skäliga ansedda 5 000 kronor.

Va-nämnden biföll på det sättet S.H:s talan att kommunen förpliktades att till henne utge 5 000 kronor jämte ränta.

Beslut: 1988-12-13, BVa 129

Mål nr: Va 9/88